

Урош Петровић

Илустровала
Ана Григорјев

ЧУДЕСНО ЈЕЗЕРО

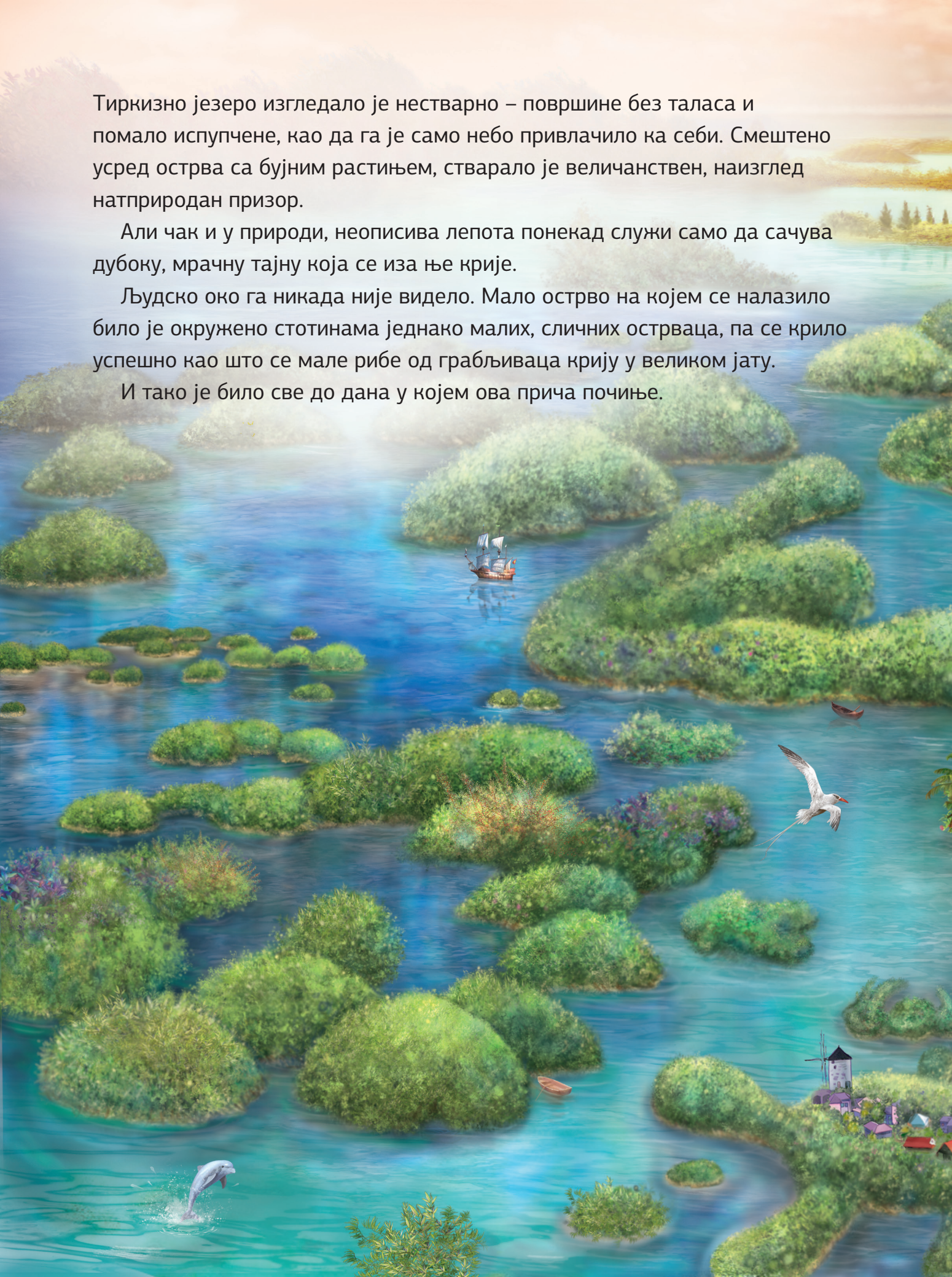
■ Laguna ■

Тиркизно језеро изгледало је нестварно – површине без таласа и помало испупчене, као да га је само небо привлачило ка себи. Смештено усред острва са бујним растињем, стварало је величанствен, наизглед натприродан приказ.

Али чак и у природи, неописива лепота понекад служи само да сачува дубоку, мрачну тајну која се иза ње крије.

Људско око га никада није видело. Мало острво на којем се налазило било је окружено стотинама једнако малих, сличних острваца, па се крило успешно као што се мале рибе од грабљиваца крију у великом јату.

И тако је било све до дана у којем ова прича почиње.

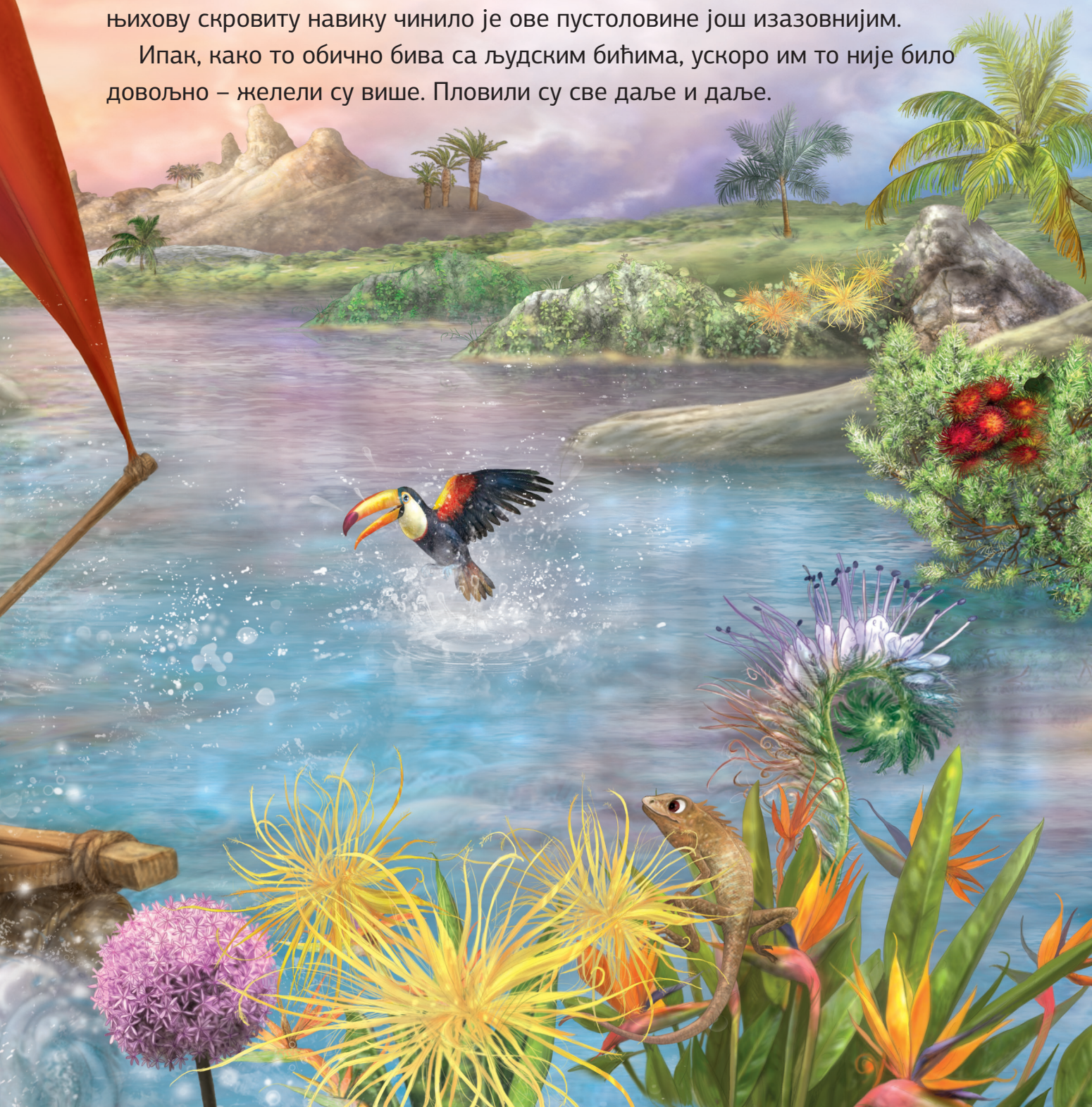

Рођени на невеликом тропском острву, девојчица Лава и дечак Риобо били су нераздвојни одмалена. Њихово острвце је било шарено, весело и издашно, али радозналим малишанима ипак доста скучено.

Тајно су направили чамац са двоструким трупом и једром од лепршаве тканине и у потаји почели да истражују околна острва. Била су лепа, донекле слична њиховом, али дивља и ненастањена.

И било им је бескрајно занимљиво, а то што нико није ни наслућивао њихову скровиту навику чинило је ове пустоловине још изазовнијим.

Ипак, како то обично бива са људским бићима, ускоро им то није било довољно – желели су више. Пловили су све даље и даље.

И тако, једнога дана, открили су и острво са тиркизним, испупченим језером.

„Погледај га! Изгледа као велики јастук“, изусти Риобо и не затвори уста у чуду.

„Невероватно! Овако нешто никада нисам видела, чак ни у сновима“, једва је прозборила Лава.

Опрезно су пришли набубрелој тиркизној твари. Када су дотакли оно за шта су до малочас мислили да је вода, немало су се изненадили.

„Па то уопште није течност!“, узвикнуше углас.

